

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează **REDAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pe drumul unității, păcii și înfrățirii

Intre 31 mai—4iunie a. c. la invitația P. Fer. Patriarh Justinian — a făcut o vizită în țara noastră Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei și întregii Rusii. Sanctitatea Sa a fost însoțit de: I.P.S. arhiepiscop Nicodim de Iaroslav și Rostov, P.S. episcop Ioasaf de Vinița, I.P.C. arhimandrit Pitirim, inspector la Academia Teologică din Zagorsk-Moscova și redactor al Revistei Patriarhiei de Moscova, profiureul A. Ostapov, docent la Academia Teologică Zagorsk-Moscova, P.C. protodiacon V. V. Prochimnov, P.C. ieromonah Platon, ș. a.

După vizita făcută Bisericii Ortodoxe Sârbe și Bisericii Ortodoxe Bulgare, Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei a sosit cu avionul la București, fiind întâmpinat de P.F. Patriarh Justinian, membrii Sf. Sinod, reprezentanți ai Departamentului Cultelor și ai ambasadei U.R.S.S. Programul vizitei a fost bogat și a arătat prietenia strânsă dintre Biserica Ortodoxă Rusă și Biserica Ortodoxă Română și unitatea lor pe plan bisericesc și în acțiunea pentru „pacea a toată lumea”. Vizita a fost totodată și o contribuție la întărirea prieteniei dintre popoarele romîn și sovietic și o chemare către toate Bisericile Ortodoxe și către toate cultele pentru intensificarea acțiunii comune în lupta pentru pace.

Prezentăm aici, pe scurt, numai câteva momente din programul vizitei. Vineri, 1 iunie, o parte din delegația Bisericii Ortodoxe Ruse, în frunte cu I.P.S. arhiepiscop Nicodim, a vizitat biserica domnească (din sec. XIV) și catedrala lui Neagoe Basarab (din sec. XVI) de la Curtea de Argeș. Aici oaspeții au fost întâmpinați de P.S. Pavel, de P.C. rector S. Vlad, profesorii și preoții de la Cursurile de îndrumare, de protopopul local și preoții din protopopiat. În Catedrala lui Neagoe Basarab P.S. Pavel a rostit cuvînt de bun venit, făcînd istoricul catedralei și salutînd pe reprezentanții Bisericii Ortodoxe Ruse. A răspuns I.P.S. arhiepiscop Nicodim, care a arătat vechimea prieteniei romîno-ruse și a legăturilor frățești dintre Bisericile noastre (rusă și romînă), a apreciat în mod deosebit frumusețea catedralei argeșene și a spus că vizita actuală va întări prietenia străveche. Corul preoților cursiști, condus de asistentul univ. Drăgușin de la Inst. Teol. Univ. Bucu-

rești, a cîntat „Pre stăpînul” (în grecește), Hristos a înviat (l. romînă) și Mulți ani (l. rusă).

Apoi delegația Bisericii Ortodoxe Ruse s-a închinat la moaștele Sf. Filofteia din Capelă, corul preoților cîntînd troparul muceniței.

În sala de cursuri, I.P.S. arhiepiscop Nicodim a vorbit preoților despre rostul cursurilor de îndrumare și lucrarea preoțimii pe plan duhovnicesc și social. P.C. rector S. Vlad a mulțumit în numele preoților cursiști, amintind de admirația și dragostea preoților și credincioșilor ortodocși romîni față de Biserica Ortodoxă Rusă.

De la Curtea de Argeș, membrii delegației s-au întors la București.

Sîmbătă dimineața, 2 iunie, Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei și întregii Rusii, împreună cu însoțitorii Sanctității Sale, a fost primit de președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Romîne, d. Ion Gheorghe Maurer. La primire au participat d. Emil Bodnăraș, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, d. Corneliu Mănescu, ministru al Afacerilor Externe, d. Dumitru Dogaru, secretar general al Departamentului Cultelor de pe lîngă Consiliul de Miniștri. Au fost de față: P.F. Patriarh Justinian, I.P.S. mitropoliți Iustin al Moldovei, Firmilian al Olteniei și Nicolae al Banatului, P.C. Antim și Teoctist, vicari patriarhali, P.C. diac. N. I. Nicolaescu, rector al Inst. Teologic Universitar București.

A participat de asemenea d. acad. prof. dr. N. Gh. Lupu, membru în Consiliul Național Bisericesc și în Comitetul Național pentru apărarea păcii.

A fost de față d. I. K. Jegalin, ambasadorul Uniunii Sovietice la București.

Cu acest prilej, președintele Consiliului de Miniștri, d. I. Gh. Maurer, a înmînat Sanctității Sale patriarhului Alexei ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne” clasa I, conferit de Consiliul de Stat al R.P. Romîne.

Cei prezenți s-au întreținut apoi cordial. Tot sîmbătă dimineața Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei și întregii Rusii, în prezența P. F. Patriarh Justinian, a ierarhilor și preoților Bisericii Ortodoxe Ruse și Bisericii Ortodoxe Romîne, de față fiind d. Dionisie Ionescu, șeful Ceremonialului de Stat și d. Dumitru Do-

garu, secretarul general al Departamentului Cultelor, a depus o coroană de flori la mormîntul Dr. Petru Groza, unde a fost rostită o rugăciune.

La amiază, secretarul general al Departamentului Cultelor, d. D. Dogaru, a oferit la restaurantul Athenée Palace o masă în cinstea Sanctității Sale patriarhului Alexei și a însoțitorilor săi. Au luat parte P.F. Patriarh Justinian, membri Sf. Sinod, șefi ai cultelor din R.P. Romînă, reprezentanți ai ambasadei U.R.S.S., d. prof. M. Ghelmegeanu, membru al Comitetului Național pentru apărarea păcii din R.P. Romînă și alte personalități. Au luat cuvîntul: d. Dumitru Dogaru, secretar general al Departamentului Cultelor; P. F. Patriarh Justinian; episcopul reformat de la Oradea, Buthi; vicarul arhiepiscopiei romano-catolice din București, Augustin Francisc. Tuturor le-a răspuns Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei și întregii Rusii.

Sîmbătă după masă s-au vizitat Atelierele Patriarhiei.

Duminică, 3 iunie, Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei și P. F. Patriarh Justinian, înconjurați de un sobor de I.P.S. mitropoliți și arhiepiscopi, P.S. episcopi, preoți și diaconi ai Bisericilor surori (rusă și romînă), au săvîrșit Sf. Liturghie în biserica Sf. Spiridon, parte în l. rusă, parte în l. romînă. La sfîrșitul Sf. Liturghii au vorbit: P. F. Patriarh Justinian și Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei.

La masa, oferită la Patriarhie de P.F. Patriarh Justinian, în cinstea Sanctității Sale Patriarhului Alexei și a însoțitorilor săi, au luat cuvîntul: P.F. Patriarh Justinian, eminența Sa episcop luteran Müller (Sibiu), episcopul unitarian Kis Alexe (Cluj), șef rabinul Moses Rosen.

De asemenea a luat cuvîntul d. Dumitru Dogaru, secretarul general al Departamentului Cultelor.

A răspuns Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei.

Profesorii de teologie de la Moscova, în frunte cu I.P.S. Arhiepiscop Nicodim, au avut după masă o consfătuire la Institutul Teologic din București cu profesorii de teologie romîni, în frunte cu P.C. rectori N. I. Nicolaescu (București) și S. Vlad (Sibiu), ca și cu d. Iuhasz, rectorul Institutului Teologic protestant de la Cluj, despre organizarea învățămîntului teologic și rolul teologilor în lucrarea Bisericilor pe plan intern și extern în rezolvarea problemelor bisericești și pe linia păcii și progresului.

(Continuare în pag. 2)

In lupta pentru pace

— Fapte —

Episcopul Dr. Endre Hamvas a fost ales președinte al Consiliului catolic al păcii — *Opus pacis* — Hamvas subliniază însemnătatea ostentivă pentru pace. El cere preoților și credincioșilor o activitate și conlucrare mai întinsă în această luptă.

*

În Portugalia, regimul lui Salazar primește mereu noi lovituri. La mișcarea împotriva lui Salazar participă și preoți și credincioși catolici, a căror atitudine a fost exprimată de episcopul Gomez din Oporto. Acest episcop — încă din 1958 — a atacat partidul salazarist în pastora-lele și cuvântările sale. Din pricina aceasta anul trecut el a fost expulzat din Portugalia. Aderenții lui au fost amestecați în răscoala regimentu-

lui 3 infanterie din Beja. De asemenea poliția supraveghează cu strictețe grupele de tineret catolic. Unul din conducătorii mișcării tineretului catolic, Manuel Serra, a fost arestat. Astfel, clerul și credincioșii catolici au o atitudine antisalazaristă și sprijinesc mișcarea populară, care luptă pentru democrație și pace.

*

Intr-o întâlnire din 23 ianuarie 1962 a reprezentanților bisericii luterane din Erfurt cu reprezentanții autorităților locale, episcopul luteran D. Mitzenheim a expus impresii din călătoria în R. S. Cehoslovacia, R. P. Ungaria și R. P. Romînia și de la Conferința mondială a Bisericilor de la New-Delhi. Reprezentanții bisericii au hotărât să sprijinească munca poporului pentru o viață mai bună și lupta pentru încheierea tratatului de pace cu cele două state germane.

*

Pastorul reformat Dr. Frielinghaus din Dresda, aprobă Memoriul sovietic în problema germană, ca expresie a voinței de pace a U.R.S.S. și a principiului coexistenței, principiu susținut și la congresul Mișcării creștine pentru pace de la Praga.

*

Pastorul luteran Hermann Draudt la o conferință a păcii în Görlitz (noiembrie 1961) a spus că nu-i destul ca creștinul să se pronunțe pentru pace, ci să și lucreze pentru pace, căci scris este: „Cel ce știe să facă binele și nu-l face, păcătuieste”. De aceea „noi trebuie să auzim chemarea” pentru încheierea tratatului de pace german, să o transmitem mai departe și să sprijinim realizarea ei.

*

Consiliul național al păcii din R. P. Ungară a ținut o ședință plenară la sfârșitul lui ianuarie 1962. La ședință au luat cuvântul și reprezentanții ai Bisericilor.

Episcopul reformat Tibor Bartha a spus că „pastorii noștri — potrivit cu bunele tradiții ale Bisericii noastre — iau loc alături de popor. Ei ajută prin cuvânt și faptă societatea noastră să realizeze scopurile ei mărețe”.

Probst. Miklós Beresztóczy, secretar general al Comitetului catolic din Consiliul păcii, prezentând realizările strădaniilor pentru pace în Biserica catolică, a declarat: „Noi sprijinim sincer marea luptă a mișcării pentru pace, pentru că noi mărturisim că o lume fără arme nu este un vis irealizabil. Sintem convinși că dezarmarea generală, totală și controlată asigură tuturor oamenilor de bunăvoință un viitor mai fericit și pașnic pe pământ”.

Pál Rédey, pastor luteran și docent la Academia Teologică, a istorisit impresii dintr-o călătorie din Germania Occidentală în legătură cu lupta pentru pace.

Episcopul catolic din Csanad, Dr. Endre Hamvas, președinte al Comitetului catolic din Consiliul Păcii, a fost ales în prezidiul Consiliului național al păcii.

*

La cererea Bisericilor evanghelice din Indonezia, Biserica reformată din Olanda și-a precizat atitudinea în chestiunea Irianului de vest. Sinodul acestei Biserici din 23 ianuarie 1962, s-a declarat împotriva stăpînirii coloniale.

Și episcopii catolici din Olanda au cerut guvernului olandez să-și schimbe atitudinea. Aceeași atitudine a luat și conducerea „Conventului pentru un nou ethos politic”, care grupează pe creștinii progresiști.

*

La 29 ianuarie 1962 luptătorii pentru pace americani au deschis săptămîna „luptei generale pentru apărarea păcii” printr-o demonstrație de

mase la New-York. Demonstrații purtau placarde cu inscripții: „Pacea — singura noastră apărare”, „Securitate prin dezarmare generală”. Din comitetul, care a organizat săptămîna de luptă, fac parte și reprezentanți ai Quăkerilor.

Osîndirea bogatului din Evanghelie

„Se veselea toate zilele, înconjurat de slavă”

(Luca 16, 19)

De ce a fost osîndit bogatul? E întrebarea pe care și-o pun mulți credincioși, atunci cînd citește sau ascultă evanghelia săracului Lazăr și a bogatului nemilostiv — căci el, se spune, nu a făcut nici un rău și nu a călcat nici una din cele 10 porunci. La această întrebare vom încerca să răspundem în cele ce urmează.

Citim în Evanghelia de la Luca cap. 16, 19-31, că bogatul îmbrăcat în porfiră și vison — hainele cele mai scumpe — „se veselea toate zilele, înconjurat de slavă”. Ne punem întrebarea însă, dacă se veselea toate zilele, oare cînd își făcuse el bogăția? Dacă el se veselea toate zilele, încă și „înconjurat de slavă”, cînd își procura el toate cele necesare traiului? Înseamnă că alții îi făcuse bogăția, înseamnă că alții îi procurau cele necesare traiului și nu numai traiului, ci mai mult: să se veselească toate zilele, înconjurat de slavă. Șase zile să lucrezi, iar a șaptea să te odihnești, sună porunca lui Dumnezeu. Bogatul din pildă însă, șase zile se veselea, iar în a șaptea, cum spune poporul, „punea viri”. Un om care muncește șase zile prin această muncă își agonisește cele de trebuință lui, familiei lui, copiilor lui. El însă în care zile, dacă toate zilele se veselea, agonisea hrana pentru familia lui, pentru copiii lui? De unde avea atîta avere, încît îmbrăcat în porfiră și vison să facă cele mai mari petreceri? Pe timpul acela un om muncea o zi și din acea muncă de abea dacă se putea hrăni în acea zi, iar pe acest bogat o zi de veselie, cu cei care îl slăveau, probabil că îl costa cel puțin munca a 30 muncitori pe cîte o zi. Iată unul din păcatele, care pe bogat îl duce în fundul iadului. Nu respectă porunca a patra de a munci șase zile și prin aceasta își bătea joc de munca și sudoarea celor care munceau pentru el, neluînd în seamă nici porunca iubirii, a ajutorării semenului său, căzut în nenorocire.

În al doilea rînd, cine era Lazăr? Ce căuta Lazăr la poarta acestui bogat? Să fie oare numai o întimplare că el stă la poarta acestui bogat și nu la poarta altuia? Să fi fost atras de milostenia acestuia, nu se poate presupune, căci tocmai aceasta îi lipsea bogatului. Dar, nu cumva o viață întreagă, Lazăr muncise la acest bogat? Nu cumva bogatul se înrupta și se veselea în toate zilele din truda, din sudoarea, din sîngele acestui sărman Lazăr, care din cauza muncii de rob, căzuse bolnav și acum numai cîinii îi mai lingeau rănile? Nu cumva bogatul se veselea toate zilele, iar lui Lazăr și celorlalți ca el nu le dăduse voie să se odihnească nici în a șaptea zi? Căci să nu uităm, sclavii erau socotiți ca niște animale, ca niște unelte, care nu au dreptul la odihnă. Acest Lazăr, nu va fi fost oare toată viața sclav la el și acum cînd e bolnav, plin de bube, acesta nu-l mai bagă în seamă?

A doua întrebare: De ce așa de mare prăpastie între Lazăr și bogat în viața veșnică? Răspundem: În viața pămîntească bogatul a făcut între el și Lazăr o așa de mare prăpastie, încît Lazăr nu mai putea ajunge să ia nici fărîmiturile de la masa bogatului. Să ne mai mirăm acum de ce este o așa de mare prăpastie în viața veșnică între Lazăr și bogat? E aceeași prăpastie pe care o creiase bogatul în viața pămîntească — așa de mare, încît Lazăr din cauza acestei pră-

Pe drumul unității, păcii și înfrățirii

(Continuare din pag. 1)

Duminică seara a avut loc în sala Sf. Sinod un concert, susținut de corala preoților din București și de corul studenților teologi (condus de prof. Lungu de la Institutul Teologic-București).

Luni, 4 iunie, la amiază, delegația Bisericii Ortodoxe Ruse a plecat cu avionul la Moscova, fiind condusă la aeroport de P.F. Patriarh Justinian, membrii ai Sf. Sinod, reprezentanți ai Departamentului Cultelor, ai ambasadei U.R.S.S., etc.

La festivitățile de la București, arhiepiscopia Sibiului a fost reprezentată de P.C. Traian Belășcu, vicar arhiepiscopesc și de P.C. Sofron Vlad, rectorul Institutului Teologic de grad universitar Sibiu.

În cuvîntările ce s-au rostit s-a evidențiat lucrarea Bisericii Ortodoxe Ruse, în frunte cu Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei, și a Bisericii Ortodoxe Romîne, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian, unitatea dintre aceste Biserici surori, unitatea tuturor Bisericilor Ortodoxe, arătată la diferite întruniri și în deosebi la consfătuirea pan-ortodoxă de la Rhodos, lucrare și unitate nu numai în problemele bisericesti ci și în lupta pentru pace. De asemenea s-a accentuat colaborarea dintre culte pe plan intern și pe plan interbisericesc, exprimată mai ales prin Mișcarea creștină pentru pace de la Praga și prin Adunarea generală a Consiliului Ecumenic al Bisericilor de la New-Delhi. În felul acesta creștinii, aparținători diferitelor Biserici, aduc contribuția lor la lupta pentru pace a popoarelor lumii. S-a arătat și prețuirea cu care este întîmpinată această contribuție de către Guvernul nostru și de luptătorii pentru pace din țara noastră și din alte țări.

Fiind prilej de reamintire a atîtor realizări bisericesti și acțiuni pentru pace, vizita Sanctității Sale Patriarhului Alexei și a însoțitorilor săi, a prilejuit totodată și o mai strînsă legătură între cele două Biserici surori și între culte, fiind un eveniment de întărire a relațiilor de prietenie romîno-ruse, a relațiilor dintre Biserica Ortodoxă Rusă și Biserica Ortodoxă Romîna, a relațiilor cu toate cultele și de intensificare a unității în lupta pentru pace, pentru dezarmare generală și totală.

Bisericile noastre (rusă și romîna) pășesc cu hotărîre pe același drum al Ortodoxiei și al unității creștine, al păcii și înfrățirii popoarelor.

T. R.

Indemnuri bune

Sf. Apostol Pavel îndeamnă pe corinteni: „Ori de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să faceți” (I Cor. 10, 31), iar pe coloseni: „Orice faceți cu cuvântul sau cu lucrul, toate întru numele Domnului Iisus să le faceți, prin El mulțumind lui Dumnezeu și Tatăl” (Col. 3, 17) și „Orice lucrați, lucrați din toată inima, ca pentru Domnul” (Col. 3, 23).

Asupra înțeleșului acestor indemnuri vom zăbovi puțin, scoțând câteva învățăături spre folosul mîntuirii noastre.

La prima auzire vom fi nedumeriți de aceste indemnuri. Cum — va zice cineva — în cele mai mici și neînsemnate lucrări ale noastre se preamărește Dumnezeu, de vreme ce acestea, cum ar fi mîncarea, îmbrăcămîntea, plimbarea, creșterea copiilor și alte nenumărate munci pentru cîștigarea celor necesare vieții noastre nu au obiect direct al lor cinstirea și preamărirea lui Dumnezeu. E ușor de înțeles că Tatăl Cel Ceresc se poate lăuda și mări în rugăciunea noastră, în cîntarea noastră de obște de la Biserică, în tot cuvîntul de laudă sau mulțumire adus lui Dumnezeu, dar ca să se preamărească Dumnezeu în cele mai modeste îndeletniciri și munci din viața noastră este un lucru mai greu de înțeles.

Iată, vom lua mai întîi exemplul pe care Sf. Ap. Pavel ni-l prezintă în indemnul său de mai sus. Cum este cu putință să mîncăm și să bem spre slava lui Dumnezeu? Pentru a răspunde la această întrebare să formulăm o altă întrebare și anume: care este rostul și scopul lăsat de Dumnezeu al mîncării și beuturii? Ori cine va putea răspunde că rostul hranei este de a întreține viața noastră, sănătatea și puterea de muncă. Tot ceea ce corespunde cu acest rost al mîncării și beuturii lăsat de Dumnezeu, în-

pastii nici fărămiturile de la masa bogatului nu putea să le mai ia. Iată deci, că nesimțirea bogatului de o viață întreagă, lipsa lui de iubire, săpase această prăpastie.

Pe de altă parte bogatul trăia de pe urma muncii altora, căroră nu le plătea după cuviință. Și acest păcat e strigător la cer, e păcat de moarte, precum este scris: „Iată plata lucrătorilor care au secerat țarinile voastre, plata oprită de voi strigă: și strigătele secerătorilor au intrat în urechile Domnului Savaot” (Iacob 5, 4).

Iată deci că orice muncă neplătită e păcat de moarte. Iată de ce bogatului nu i se mai putea da nici un ajutor în iad — căci acest păcat era de moarte, împietrirea inimii lui întru fărădelegi l-a dus la osînda veșnică.

În timp ce Domnul nostru Iisus Hristos — spunea această pildă, bogați de felul acestuia erau mulți, care după cum spune evanghelia, toată ziua petreceau în timp ce sclavii și săracii munceau pentru ei. Pentru timpul acela însă, faptul acesta nu ne miră, de abia venise Hristos. Cînd ne gîndim însă că și astăzi, după 2.000 de ani de creștinism, mai există asemenea bogați și asemenea săraci ca Lazăr în țările capitaliste, aceasta miră pe orice om cinstit.

În țările socialiste această prăpastie dintre om și alt om a dispărut. Toți oamenii trăiesc din produsul muncii lor și oameni asemenea lui Lazăr, nu mai există.

În țara noastră de pildă, sînt sute de spitale, sanatorii, case de odihnă, în care oamenii muncii, care se îmbolnăvesc își găsesc sănătatea, fiind îngrijiiți după ultimele descoperiri medicale, în mod gratuit, căci venitul muncii se împarte tuturor.

În țara noastră Lazăr a dispărut, împreună cu păcatul, care-l adusese în acea stare: exploatarea omului de către om.

Pr. Ioan Graure

seamnă a cinsti și a preamări pe Dumnezeu. Astfel, cine se hrănește prin mîncare și beutură, atît cit trupului îi este necesar ca să-și mențină sănătatea și vigoarea pentru muncă, nelăsîndu-se dus de pofta plăcerii, a îmbuibării sau a beției, un asemenea credincios preamărește pe Dumnezeu prin mîncarea și beutura sa. Iar tot cel ce-și face din mîncare și beutură un idol, un scop al vieții și nu un mijloc al ei, lăsîndu-se tirit în lăcomia pintecului, în nesaț și în beții și îmbuibări, un asemenea creștin necinstește pe Dumnezeu prin mîncarea și beutura sa.

Ceea ce voim să subliniem, din cele precizate mai sus, este faptul că în orice îndeletnicire a noastră, pe care o săvîrșim în așa fel că prin ea cinstim pe Dumnezeu, totodată prin aceasta noi ne cinstim, ne fericim și ne desăvîrșim pe noi înșine și pe semenii noștri. Acestea pentru că rostul și scopul rînduit de Dumnezeu omului credincios este însăși desăvîrșirea și fericirea sa trecătoare și veșnică.

Tot ceea ce am spus despre mîncare și beutură, se poate spune atît despre cele mai mari și mai înalte îndeletniciri și munci ale credinciosului, cit și despre cele mai mărunte și modeste activități pe care creștinul le îndeplinește în mijlocul familiei și al fraților săi de muncă.

Iată, vom mai cerceta cîteva fapte și preocupări ale omului creștin, spre a lămuri și exemplifica pe deplin indemnul Sf. Pavel, de-a lucra toate pentru dragostea și preamărirea Domnului.

Munca, plimbarea sau starea acasă, le poate îndeplini credinciosul „ca pentru Domnul”. Iată cum:

Munca, de orice fel ar fi ea, săvîrșită cu gînduri și năzuinți bune, pentru bunăstarea și fericirea obștească a semenilor și a noastră însăși, este o neîncetată slujbă de preamărire a Tatălui Ceresc, despre care Mîntuitorul a zis: „Tatăl Meu, pînă acum, lucrează și Eu lucrez”.

Prin orice muncă a noastră, săvîrșită cu scopuri bune pentru binele tuturor, împlinim porunca lui Dumnezeu de a munci și de a ne cîștiga piinea prin muncă cinstită și în felul acesta preamărim pe Dumnezeu.

Dar o muncă, în care interesul egoist primează, ducînd pe om la patima lăcomiei după averie, robii căreia nu mai slujește interesele obștești și ale semenilor, ci numai interesele sale, nu este după voia lui Dumnezeu și nu aduce cinstire, nici lui Dumnezeu și nici celui ce o face.

Dar plimbarea sau starea acasă, pot fi îndeplinite ca pentru Domnul? Plimbarea făcută cu gîndul de-a ne recreia trupește și sufletește, de-a admira frumusețile naturii, de-a ne întilni cu prieteni buni, iată cîteva din scopurile bune, prin care mărim pe Dumnezeu și ne desăvîrșim și fericim pe noi înșine.

Dar și rămînerea acasă poate fi făcută ca pentru Domnul. Atunci cînd renunțăm la ieșire și plimbare cu gîndul de-a ne cultiva pe noi înșine prin citirea unor lecturi bune, cu gîndul de-a ocoli prilejurile căderilor în păcat, ori de cite ori avem asemenea gînduri, rămînem acasă pentru dragostea Domnului și pentru folosul și zidirea sufletului nostru.

Dar și certarea și lauda pot fi făcute spre lauda lui Dumnezeu. Certările cu gîndul sincer de-a îndrepta, nu spre a umili pe alții și a ne înălța pe noi, ci spre a-i lumina și îndrepta spre bine, sînt certări făcute ca pentru Domnul, intrucît și El ne mustră, ne ceartă spre îndreptare.

Dar lauda? Și ea poate fi făcută pentru dragostea lui Dumnezeu. Credinciosul apreciînd pe cel ce este cu suflet bun și curat și laudîndu-l îl ajută să aibă încredere în sine, în munca lui, în viața lui, îl sprijinește spre a crește, a se desăvîrși în bine și a trăi el fericit.

Vorba și tăcerea încă pot fi făcute ca pentru

Domnul. Să vorbim totdeauna „cuvînt dres” și spre zidirea noastră și a aproapelui. Tăcerea noastră, în clipe de vrajbă, de aprindere și de minie a vecinului, este o tăcere spre bine, spre pace și bună înțelegere.

Chiar și supărarea, iușimea, minia și ura, ca unele ce le avem ca afecte ale firii noastre prin naștere, și pe acestea le putem îndruma spre mărirea lui Dumnezeu și folosul sufletului. Ori de cite ori ne supărăm pe căderile și relele noastre deprinderi, miniindu-ne pe ele sau chiar urîndu-le, totdeauna împlinim cuvîntul Apostolului care zice: „Miniați-vă și nu păcătuiți”, sau „să nu apună soarele peste minia voastră”, iar în altă parte le scrie Corintenilor, care au primit mustrarea pentru păcatul lor intristîndu-se și tulburîndu-se mult: „Iar acum mă bucur, nu pentru că v-ați intristat, ci pentru că v-ați intristat spre pocăință, că v-ați intristat pentru Dumnezeu. ... Pentru că intristarea cea pentru Dumnezeu lucrează pocăința spre mîntuire” (II Cor. 7, 9—10).

Sf. Ioan Gură de Aur se leagă de un lucru cu totul neînsemnat, de pieptănat și zice: „Ce poate fi mai neînsemnat decît a ne pieptăna? Totuși, este un chip chiar de-a ne pieptăna pentru dragostea lui Dumnezeu. Dacă nu vă potriveți părul pentru ca să vă mîndriți, înfrumusețîndu-vă, sau pentru a încînta și a înșela pe cei care vă privesc, ci cu toată simplitatea, fără căutare — și numai atît cit cere nevoia, atunci ați făcut aceasta pentru dragostea lui Dumnezeu — și răsplătă desigur veți avea, fiindcă ați innăbușit o dorință vinovată și ați tăiat scurt cu o ambiție ne la locul ei”.

Înțelegem acum că nu numai activitatea pi-oasă, ce ar consta din rugăciune, post, milostenie, are un sens sfințitor și mîntuitor, ci orice activitate și orice îndeletnicire, de la cele mai modeste pînă la cele mai înalte, pot fi spre lauda și mărirea lui Dumnezeu și spre desăvîrșirea și fericirea celui ce o face și a celor pentru care se face, frați de muncă și de viață.

Așa înțelegem și așa să ne străduim a vieții și împlini indemnurile Sf. Pavel, ca toate să le facem din toată inima, ca pentru Domnul, preamărîndu-L pe El și desăvîrșîndu-ne pe noi, în tot ceea ce facem și ne preocupă în zilele vieții noastre.

Pr. Costea Filaret

Noua primăvară

In filiiit de aripi trec cocorii
Și berzele din nou azi au venit
Pe arca cerului se plimbă norii
Se lasă-o boare caldă din zenit.

In cîmpul înfrășit ară tractoare
Și-n urma lor tot satu-i adunat
Pe-ogoare noi și fără de răzoare
Să fie primul azi la semănat.

Din mări de brațe boabele-aruncate
Vor odrăsli în noua primăvară,
Belșug să fie mare de bucate
Ca să-nflorească scumpa noastră țară.

Am slugărit destul la bogătani,
Cu-opinca ruptă mîngîiat-am glia
Și-am strîns obidă și povară-n ani,
Să ne luăm de-acum și noi simbria:

Simbria bunei stări ce ne revine
Prin dragostea de muncă în comun
Și Patriei să-i dăm ce se cuvine:
Tot ce avem în noi înalt și bun.

Iar noii primăveri ce ne-ncălzește
Să-i dăm al trudei creator avînt
Ce-n fața vieții astăzi ne unește
Duriînd cetate păcii pe pămînt.

Preot Ștefan Tascianu

Sfinții Apostoli Petru și Pavel (29 iunie)

Trăirea pămîntească a Mîntuitorului a fost scurtă, iar activitatea Lui și mai scurtă. Cum era firesc, — cu toate că activitatea Sa a fost foarte rodnică —, Mîntuitorul n-a putut vesti la toată lumea și nici n-a putut cuprinde pe toți aceia căroră le era hărăzită mîntuirea.

De aceea, El își alege 12 ucenici, care să-L însoțească în tot locul, să-L asculte și să-I înțeleagă învățăturile, să-I vadă faptele minunate și apoi — după slăvita Sa Înălțare — întăriți fiind cu putere de sus, să-L poată mărturisi lumii (Matei 16, 16; Fapte 1, 2), continuînd să propovăduiască la toate neamurile, conform poruncii primite (Matei 28, 19—20), împărăția lui Dumnezeu (Luca 9, 2), fiind asigurați de deplina și permanenta Sa asistență (Matei 28, 20), după cum este scris: „Domnul împreună lucrînd cu ei și cuvîntul adevărului (întărindu-l) prin semnele ce se săvîrșeau” (Mc. 16, 20).

Pe aceștia i-a numit Apostoli (Luca 6, 13).

În alegerea lor, Mîntuitorul n-a cinstit cu darul Apostoliei pe cărturarii și fariseii timpului, deși aceștia se socoteau cunosători ai Sfințelor Scripturi și zeloși împlinitori ai Legii, tocmai pentru faptul că nu îndeplineau condiția curăției inimii (Matei 5, 8) și a sărăciei cu duhul (Matei 5, 3), adică sărăcia de gîndurile rele, de vicleșuguri și nesinceritate.

Evitînd pe aceștia, Mîntuitorul și-a ales, în schimb, pe Apostoli, dintre cei care simțeau greutatea vieții, care aveau o inimă curată, erau puțin știutori și nebăgați în seamă, dar aveau destulă putere morală pentru a deveni vase alese ale harului, temelii ale Bisericii. Aceștia s-au și dovedit a înțelege chemarea și învățătura dumnezeiescului Învățător, legîndu-se de El pînă la moarte.

Biserica noastră cinstește în ziua de 29 iunie, în fiecare an, împreună pomenirea, a doi dintre cei mai neobosiți și mai stăruitori dintre Apostoli, pe Sf. Apostoli Petru și Pavel. Aceasta pentru că 29 iunie este ziua în care Dumnezeu i-a chemat la El, primind martiriul în timpul persecuției împăratului Neron, anul 67 d. Hr.

Pentru cunoașterea și înțelegerea pilduitoarei vieți a acestor doi mari mărturisitori ai lui Iisus Hristos, dăm mai jos cîteva momente mai importante din viața lor.

Sfîntul Petru a purtat mai înainte de chemarea la apostolat, numele de Simon, și, împreună cu Andrei, erau fiii unui bătrîn pescar Iona. Locuiau în orașelul Betsaida din Galileia, cîștigîndu-și existența cu trudă. Fratele său Andrei se alăturase ucenicilor Sf. Ioan Botezătorul, care „gătea calea Domnului” și vestea apropierea împărăției lui Dumnezeu. Într-o zi, Ioan arată ucenicilor săi pe Iisus, zicînd: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 36), mărturisind astfel, că nu este el Hristos, ci numai crainic ce vestește sosirea în lume a Celui mult așteptat, a lui Mesia.

Aflînd de această taină, Andrei a mers și a spus lui Petru: „Am aflat pe Mesia, ce se zice Hristos, despre care au scris prorocii” (Ioan 1, 41). N-a trecut mult timp, și într-o zi, pe cînd erau ei la pescuit, spălîndu-și mrejiile, căci după o noapte de chin n-au putut pescui nimic, trece pe acolo Iisus, și intrînd în luntrea lor, le-a zis: „Veniți după mine și vă voi face vînători de oameni” (Matei 4, 18—20), iar ei îndată lăsînd mrejiile, corabia, familiile și rosturile vieții lor de pînă atunci, au mers după El.

Din această clipă numele Sf. Petru îl aflăm neconținut alături de Mîntuitorul și de ceilalți Apostoli. Împreună cu fiii lui Zevedei, Iacob și Ioan, Sf. Petru se învrednicește să fie martorul unor împrejurări deosebite din viața și activitatea Domnului, iar pentru faptul să era mai în vîrstă și mai aprins, cuvîntul său se face auzit în multe chipuri și prilejuri. Menționăm cîteva.

Astfel, credințioșii cu care îi urmează Dom-

nului, se vede din scena petrecută în Cezareea lui Filip, cînd la întrebarea Mîntuitorului: „Cine zic oamenii că sînt Eu, Fiul Omului” (Matei 16, 13), Petru depune cunoscuta mărturisire, în numele celorlalți ucenici, despre marele adevăr al divinității lui Iisus: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu” (Matei 16, 16), inspirat fiind de sus (Matei 16, 17).

Tot așa, cu prilejul Schimbării la Față a Domnului, văzîndu-L învăluit în slavă, înconjurat de Moisi și Ilie, Petru se simte atît de înălțat suflătește, încît rostește: „Doamne, bine este nouă aici!” (Matei 17, 4; Mc. 9, 5; Luca 9, 33).

Cu toate mărturisirile sale de dragoste și devotament față de Învățătorul său, pe care le-a manifestat și cu alte prilejuri, slăbiciunea firii omenești îl face pe Petru să săvîrșească și unele greșeli (Matei 14, 30; 16, 23). În timpul Sf. Patimi, săvîrșește chiar greșeala de a se lepăda de Domnul cu cuvintele: „Nu cunosc pe omul Acesta”. Auzînd însă cîntarea cocoșului, și-a adus amînt de cuvintele lui Iisus, care-i prezisese aceasta, și, ieșind afară, a plîns cu amar. (Matei 26, 69—75; Mc. 14, 67—72; Luca 22, 55—62; Ioan 18, 17—18, 25—27).

După înviere, Domnul înțelegînd căința lui fierbinte, îi curmă zbuciumul în care se afla și tot cu prilejul unei pescuiri minunate — ca și atunci cînd l-a chemat la Apostolat (Luca 5, 4—10) — printr-o întreită întrebare, la care Sf. Petru răspunde repetat: „Da, Doamne, Tu toate le știi, Tu știi că Te iubesc” (Ioan 21, 15—18) îl așează din nou în treapta Apostoliei.

În ziua Pogorîrii Duhului Sfînt (Cîncizecime) Sf. Petru mărturisește din nou pe Iisus cel înviat, care este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, Mesia cel prezis de profeți și Mîntuitorul lumii (F. Ap. 2, 14—41), după care s-au botezat cam la 3.000 de suflete, punîndu-se bazele primei biserici creștine.

De acum înainte Sf. Petru, fostul pescar neînvățat și umil, predică Evanghelia în toată Palestina, în Siria, în Asia Mică, și pînă la Roma, aducînd la credință nenumărați închinători.

La cuvîntul vorbit, adaugă și pe cel scris în două Epistole, în care bătrînul Apostol al lui Hristos afirmă că propovăduirea sa nu se sprijină pe basme meșteșugite, ci pe faptul că el însuși a fost trăitor și „văzător al slavei Aceluia” (II Petru 1, 16).

El a predicat frăția, dragostea față de Dumnezeu și de semenii și pacea, zicînd: „Cel ce vrea să iubească viața și să vadă zile bune, să se depărteze de la rău și să facă bine, să caute pacea și s-o urmeze” (I Petru 3, 11).

Sf. Apostol Pavel n-a făcut parte din numărul celor doisprezece Apostoli și n-a cunoscut pe Mîntuitorul în trup. Era și el tot de neam iudeu, din Tarsul Ciliciei și se desăvîrșise în cunoașterea Sf. Scripturi la marele dascăl al vremii, Gamaliel; era plin de rîvnă pentru Legea lui Moise și trăia fără prihană. Părinții săi erau cetățeni romani și prin naștere a dobîndit și el acest drept — care în unele împrejurări i-a fost de ajutor. Se numea Saul, cunoștea meșteșugul țesutului pînzei pentru corturi și lucra la corturi (F. Ap. 21, 39; 22, 3, 28; 23, 6; Filip. 3, 5—6; II Cor. 11, 22; Gal. 1, 14).

În cele 14 Epistole pe care le-a trimis bisericilor întemeiate de el, Sfîntul Pavel a pus rînduiei înțelepte în organizarea vieții bisericilor, a dat reguli de viață morală și a înfățișat limpede marile adevăruri ale credinței creștine.

El a stăruit în deosebi asupra transformării adînci a credințioșilor, să lepede pe omul cel vechi și să devină o făptură nouă, desăvîrșită, după modelul unic Hristos (Cf. Gal. 6, 15; Ef. 4, 13, 24; Col. 3, 10).

El a apreciat munca și a practicat-o, lucrînd zi și noapte cu mîinile pentru a nu fi povară nimănui (I Cor. 4, 12; I Tes. 2, 9; II Tes. 3, 8, ș. a.),

îndemnînd credințioșii „să nu ducă o viață dezordonată și în trîndăvie, ci să muncească în liniște și să-și mănînce pîinea de ei agonisită” (I Tes. 5, 14; II Tes. 3, 6—12), enunțînd clasică expresie: „Cine nu vrea să muncească, nici să nu mănînce” (II Tes. 3, 10).

De asemenea, Sf. Pavel cere credințioșilor să urmeze calea păcii (Rom. 14, 17—19) și să caute pacea cu toți oamenii fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul (Rom. 12, 18; Evr. 12, 12—14), căci Dumnezeu nostru nu este al neorînduiei, ci al păcii (Cor. 14, 33), El însuși fiind pacea noastră (Ef. 2, 14).

Atît Sf. Petru cît și Sf. Pavel și-au împodobit frunțile cu cununa de martir, în anul 67 d. Hr. în ziua de 29 iunie. Lui Pavel i s-a tăiat capul cu sabia, fiind cetățean roman, iar pe Petru răstignindu-l cu capul în jos, la cererea sa, pentru a putea privi pînă în ultima clipă spre cer.

Unitatea lor de prăznuire constă și în aceea că ei au rămas nedespărțiți de Hristos, cu toate greutățile misiunii prin care au trecut. „Doamne la cine ne vom duce, Tu singur ai cuvintele vieții veșnice”, zicea Sf. Apostol Petru (Ioan 6, 68), iar Sf. Apostol Pavel zicea: „Sînt încredințat că nici viața, nici moartea ... nimic nu poate să ne despartă de dragostea lui Hristos” (Rom. 8, 38—39).

Deși fiecare propovăduia în felul său, după darul de la Dumnezeu (I Cor. 7, 7), deși erau deosebiți ca fire, după cum s-a văzut, Sf. Apostol Petru tipul omului care se însuflește repede, dar omenește este nestatornic, totuși este cinstit ca cel dintîi Apostol, între cei 12, pentru zelul său; iar Sf. Apostol Pavel, cu toate că n-a făcut parte din cei 12, totuși atît de mult s-a identificat cu Hristos, încît n-a cunoscut altă putere de viață și alt drum decît pe Hristos (Gal. 2, 19—21). Suflătele lor, cu toată deosebirea dintre ele, s-au topit într-unul singur, servind aceluiași Mîntuitor, împlinind o lucrare comună pentru întreaga obște creștinească, iar Dumnezeu care știe toate, a socotit să-i cheme la Sine în aceeași zi, dînd prilej Bisericii să-i împodobească și ea cu denumiri care să le arate unitatea: „Intemeierea Apostolilor”, „Căpeteniile ucenicilor”, „luminătorii”, „temelii și stîlpi ai Bisericii”, „împreună șezători pe scaunul darului” ș. a.

Din aceste pilduitoare vieți, învățăm să trăim după poruncile lui Dumnezeu, devenind făptură nouă, să apreciem munca, virtutea care innobilează ființa omenească și chează la dobîndirea unei vieți îmbelșugate și fericite, să urmăm căile păcii și ale bune înțelegeri între oameni și popoare.

Să-i rugăm azi, să nu ne lipsească nici pe noi de călduroasa lor folosință, mijlocind la Părintele Ceresc să dăruiască lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

Diacon I. Popescu

Dorință

Cu cîtă adorațiune Te caut, o Doamne! E mai presus de orice închipuire. Dar ca să ajung la Tine, trebuie să mă înving pe mine, să mă descătușez de fire. În actuala mea viață doresc — fiindu-mi de cel mai mare folos — să am ca ideal sublima imitare a Domnului nostru Iisus Hristos.

Scris este în cartea sfîntă: de nu vă veți întoarce a trăi în nevinovăția pruncilor nu veți avea parte de viața și fericirea veșnică, de împărăția cerurilor.

Acestea-mi sînt planurile, pe care la picioarele Tale le depun. Întrebuințeză-mă de astăzi în serviciul Tău, căci Ție vreau să-ți slujesc. Rămii deci cu mine și ajută ca toate faptele mele să fie făcute numai în bine, în numele Tău și în puterea Ta, pentru ca toți să se bucure și să Te proslăvească pe Tine. Ajută-mi să fac cît mai mult bine, oamenilor, ca să aduc și eu partea mea de muncă la fericirea tuturor!

Dumitru Moga